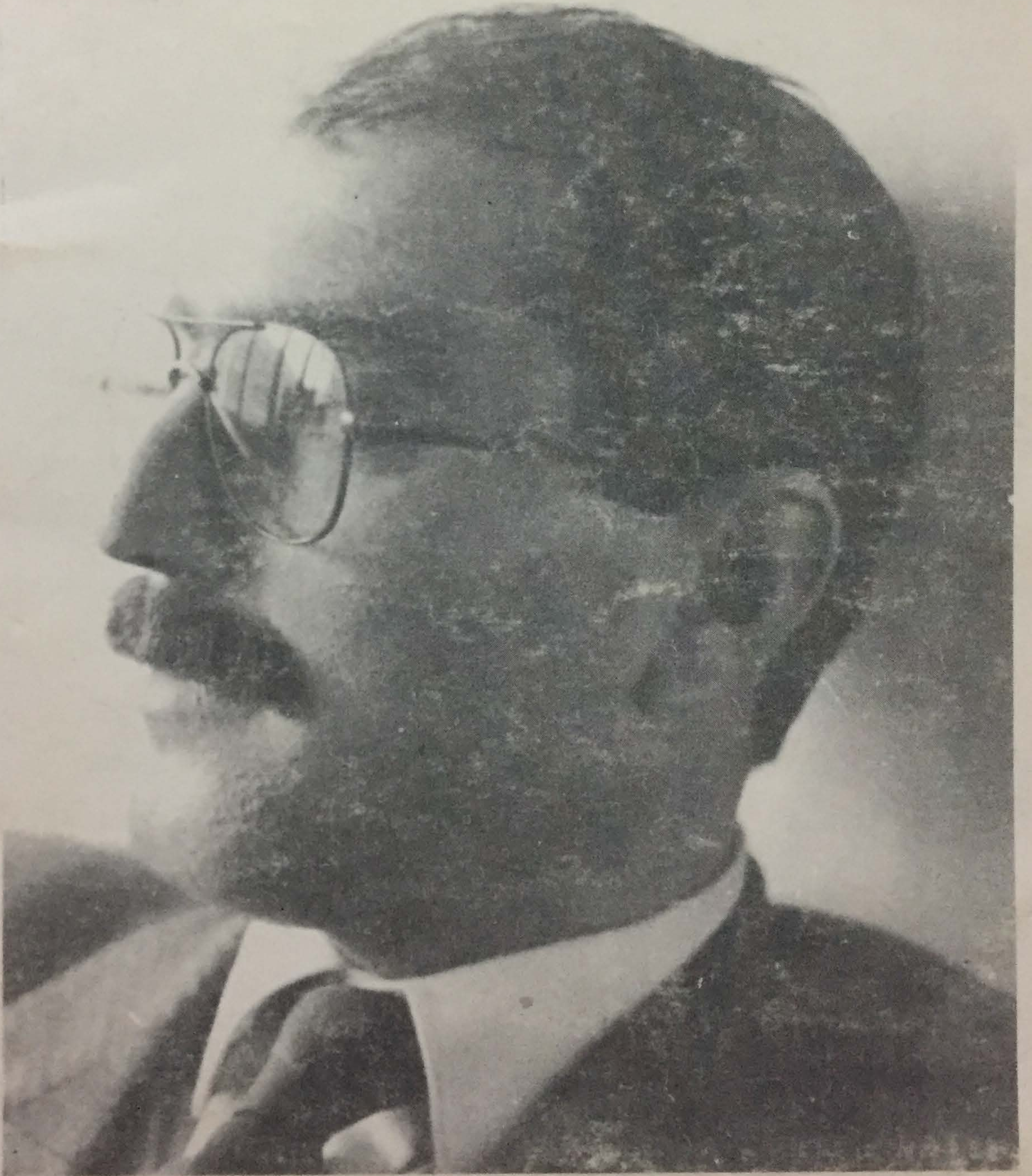
METİN CENGİZ

Bir Tufan Sonrası

7 Ocak 2003, İzmir

Bir Tufan Sonrası

METİN CENGİZ

BROY YAYINLARI: 41
ocak' 88

Kapak Düzeni
HOY AJANS
(Her Oylumda Yayın Ajansı)

BU KİTAP BİR HOY AJANS ÜRÜNÜDÜR

METİN CENGİZ

Bir Tufan Sonrası

–ŞİİR–

BROY
BROY YAYINLARI

Yenibütüncü Şiirin Manifestosu

SEYYİT NEZİR
VEYSEL ÇOLAK
HÜSEYİN HAYDAR
METİN CENGİZ
TUĞRUL KESKİN

Yenibütün:
Kendini Biriktiren Bireyin Şiiri

Şiir; her insana yayılmış somut ilişkilerin bireyde kabına sığamayan yoğunlaşmasından patlayan bu lirik başkaldırı, hiçbir bireyi ayırmaksızın herkese yöneltilmiş bu gözüpek ve tok çağrı, bugün de zekânın ve yüreğin bireysel oylumdan çakan şimşeği olarak kendini yaşamın ön siperlerine adıyor: Çünkü maden ve ipek, başak ve mürekkep, ter ve buz, gül ve bakır sürtünmüştür. Öneriyor ve işe koyuluyoruz: Gün, ateşe ctılış günüdür.

Günümüz, mal fetişizminin insani olan her şeyi, tarihin en yıkıcı köletanrısı olan parayla anbean değişime zorlayışına tanıktır. Emeğin binlerce yıllık ürünü olan birey, o sonsuz somutluğuyla her yüz yüze gelişinde kendinden uzaklaşarak nesnenin biraz daha tutsağı olmaktadır: Milyonlar, ekmekte billurlaşan ter ve hünerini, ona tek tek baktıkça kokusu ve tadıyla kendileri oluşunu tanıma yeteneğinden yoksundur. Çünkü karşılarına onbinlerce ilmekle düğüm olmuş hayatın binbir ayrıntısından dayatılan sonuç, paranın "mutlak güzelliği"dir. İnsan, emeği ve her biçimdeki yaratma yeteneğiyle bu köletanrıya zincirlidir. İnsanı birey ve toplum olarak bütünüyle teslim alma tutkusunun peşinde saatini son kez kuran kapitalizm, bireyin özgür, asi ve yalnızca üretme-yaratma güzelliğine uyumlu bütünlüğünü parçalayarak her türlü alçalmaya doğru çürütüyor, koparılmış zekâ ve yüreğiyle saçmalıklar silsilesine kilitliyor. Bireyleşme sürecinden tekdüzeliğe ve insanilikten yalıtılmış, birbirini sürekli yineleyen, anlamını yitirmiş ayrıntıların hücrelerine kapatılan insan, toplumsal bütünlüğün diyalektiğinden alıkon-

muş olarak yalnızlığa ve kendi ben'inin üstünlüğüne yozlaştırılıyor... Günümüz, birey ve toplum olarak, özgürlüğü ve zorunluluğu insanın kurtuluş ereğinde gerçekleştirmenin de güzelliğine tanıktır. Zekânın ve yüreğin, biricik üretici ve yaratıcı özneye, insana tutkuyla sarılmasından, insanın sonsuz diyalektiğini gerçekleştirme yeteneği önünde hiçbir zorluk tanımamasından büyüyen yalın kahramanlıklara da...

Yenibütüncü şiir, paranın büyüsünü bozmaya adanmış zekânın lirizmidir.

Günümüz, insanın günübirlik politik "doğru"larla çarçur edilişini ya da buzul politikalara devralınmasını yaşıyor. İnsanın politikadan sonra geldiği, yedeklendiği bir politik ortam, insaniliğini yitirmiş ve saplantılar hurdalığına dönüşmüştür. Emek süreçleriyle girilebilecek ve ancak böylelikle insanın safında yer alabilecek politik deneyimlerden kaçıldığı yerde, emeğin demokratik zorunun yükselişi korkuların en büyüğüdür. Bireyin kitlesel düzeyde kendini yaratmasının etkin ortamı olarak insanileşmiş politik özün, bu gerçekliğe basıp geçen kabullerle çetin savaşı, gündeminin sıcak ilkesidir: İnsanî deneyim ve bilinçliliğin politik önkabullerin buzullarına çarpmadan ilerleyeceği bütünsel eylem programı, devrim ve dönüşümün yaşamda mevzilenen örgütlülüğü...

Yenibütüncü şiir, politikayla barışık olmayan insanî politikleşmedir.

Günümüz, bireyin tarihsel özgürleşme ereğinden ve bu uğurda bin nice güzelliğinden kovuluşunun kötü fotoğrafıdır. İletişim araçlarının gözaltı barbarlığı, insani tarihle çelişkisinden ve tarihi gerçekleştirme bilincinden çalarak, kendisi ve dünya karşısında katılaşmaya zorluyor. İnsanın hiç bilmediği bir uçtaki dostu ya da düşmanına tarihteki hiçbir dönemde duyamayacağı yakınlık ya da uzaklığı tersine çevirerek tepkisini boşaltıyor. Dünyadan atılmışlık ve kaçış duygusu, bireyi tragedyasından yüz çevirmeye, sürüleşmeye zorluyor. Açlık ya da tokluk, sevgi ya da kavga, insanlık ya da işkence, savaş ya da barış, ölüm ya da hayat karşısında tragedyası olmayan birey, toplumsal bütünlüğünü yitirmeye yazgılıdır: Kendisi ve varolduğu toplum için hiçbir özveriyi üstlenemeyeceği bir çözülüşüyaşamaktadır. Tragedyanın varlık nedeni ve aşılma ortamı, tarihsel bütünlüktür. Bireyin tarihsel özgürleşme süreci, işte bu bütünlükte yaşanan sonsuz tragedyalar diyalektiğidir; tragedyasından çalınmış birey ona geri döndürülmeli, her türlü insanî eylem bireyin tragedyasında somutlaşmalıdır.

Yenibütüncü şiir, tragedyasında yetkinleşen bireyin diyalektiğidir.

Günümüz, insani özün kireçlenmeye ve tıkanıklığa geriletilmesiyle yüz yüzedir. İnsanın yaratıcı etkinliği, yeniden üretimin onbinlerce tekrarında tüketilirken, bilimsel ve teknolojik ilerleme, insanın biricik boyutu olarak göklere çıkartılıyor, pragmatizm tek yaşam biçimi olarak ömür boyu kutsanıyor. Oysa insani özün ereği, Amerika'nın keşfi değil, Hamlet'in yaratılmasıdır. Bilim ve teknik, insani özün aracı, sanat amacıdır: Yaratma süreci, bu özün yetkin eylemidir. İnsanın doğayla ve kendi doğasıyla savaşmasını aştığı özgür bilincin pratiğidir.

Yenibütüncü şiir, öz demek olan yaratma sürecinin etkinliğidir.

Günümüz, tarihin ve geleneğin nostalji ve hobiyle giderilme çarpıklığında bocalıyor. Bu, insanın tarihten savruluşunun gizlenmesidir. Tarih ve gelenek, bugünü anlamak ve kurmak, geleceği yükleniş, geleneğin içinde doğrulan bir karşı çıkıştır. Bugünkü insan, geleneğin içinde birikir ve geleneğin elver-

diği boyuttaki bugündür. Tarih, bugüne insan için birikmesi ve geleceğe elvermesiyle vardır. Yeni olan, tarihten gelerek tarihe biriken insaniliğin gerçekleşmesidir.

Yenibütüncü şiir, yenilikte geleneği de sırtlayan süreklilikte kendine birikmedir.

Günümüz, güncellik adına kayıp gidişin, yenilik adına yufkalığın kutsanmasıyla lekelidir. Hayatın karşımıza çıkardığı binlerce olayın görünüşteki sırasızlığı, sonu gelmeyen karmaşa, bitip tükenmez telaş, özgür ve zorunlu olanın çelişkiler bütünlüğünden sıçrayan özdür. Derinliğiyle buluşmayan ayrıntı, burjuva yanılsamasıdır. Dağınıklığın özündeki sürekliliğin gizi, yaşamın örgütlülüğünde saklı bilinçtir. Binlerce olayın çağrıştırdığı gerçek tektir: Güncelde kalıcıyı keşfeden somut derinlik.

Yenibütüncü şiir, hayat kadar dağınık, hayat kadar örgütlüdür. Venüs'ün ölümsüzlük gizi, insanın yaşama telaşıdır.

Günümüz, özgünlüğü yerellikle, gerçekliği evrensellikle takas yanılgısındadır. Oysa birey, yaşadığı somut ilişkilerin diyalektik bütünüdür. O bütünde, yerelin her rengi, evrensel rengin tonlarıdır. Geleneğin ve yeniliğin yerelde tıkandığı, evrensellik adına yerel olanın silindiği bir durum, bireyin kendini de sildiği durumdur. Yerellik ve evrensellik, bütünün gerçek doğasıdır.

Yenibütüncü şiir, brooyyy kadar yerli, merhaba kadar evrenseldir.

Günümüz, insana kalıp sözlerde sürgünlüğü yaşatıyor. İnsandan koptuğu yapay biçimleri hızla yaygınlaştırılarak, yaşamı terk ediş sürecine sokulan söz, toplumsal ilişkilerin en dar bölgelerinde küflenmeye atılıyor. Toplumsal etkinliğin biçimleşmiş diyalektiği olan ve canlılığını bireyden alan dil, bireyi tüketen ilişkilerde tüketiliyor; gerçek niteliği olan billurlaşmayı, saydam ve üretken, yoğun ve yaratıcı katılaşmayı sözcükte ve sözde kuramıyor. Her şey günübirliktir: Bugün herkesin bir ağızdan söylemesi gereken sözün yarınki yersiz yurtsuzluğu, dilin doğası durumuna getiriliyor, çünkü insan aynı duruma sürükleniyor. Dile, gerçek toplumsal ilişkide ve birey etkinliği olarak herkeste soluk almasını başaracak yaşamsallığı kazandırılmalıdır. Sözcüklerin paslanması ve kullanım güzelliğinden, anlamından sürülmesi böyle olanaksızlaşabilir. Fabrikadan tarlaya, işten alanlara, evden sinemaya, karikatüre, edebiyata yayılmanın biçimi, dilsel toplamın örtüştüğü yeni arakesitleri bulmak ve dili buradan bütünlüğe götürerek bölünmüşlükten kurtarmakla yaratılacaktır. Yaşamın öncü yorumu, dilin de yavanlıktan bireysel yeni kullanımlara imgelenmesiyle olanaklıdır. Kurtuluşunu sözcüklerde billurlaştıramayan birey, yaşamda asla yaratamaz.

Yenibütüncü şiir, dilin öncü yorumunu, belirleyici imkân olarak yüklenir.

Yenibütün, kendini toplumsal ilişkiyle ve onu aşarak biriken bireydir. Marksizmin ufkundaki bütünsel insanın kendini bugünden üstlenmesinin karşılığıdır. Yenibütüncü şiir, her kıpırdayışında politikleşmiş sözcüğün, tek kişinin ufkundan herkesin ufkuna yayılmasıdır. Bireyin insanîleşmesi, toplumda özgürleşmesinin estetik örgütlülüğüdür. Bireyleşmeyi başaramamış bir toplumun insanları, örgütlenmeyi yaratma sürecini de başaramaz. Yenibütün insan, tarihin neresinde olduğuna her ilişkisinde yeniden bakan, onu çarpışarak kendine katan ve ona katılma yürekliliğini bulmuş insandır. Yenibütüncü şiir, onun her yerde ve her süreçteki öncü lirizmidir.

Bir Tufan Sonrası

METİN CENGİZ

BİR BAŞKA DÜNYA

Korkunç bir uçurumun kenarındayım. Ağaçlar gözüküyor aşağıda belli belirsiz. Bir çağlayanın duyulmakta sesi. Anamın açması aklımda. Bir ormanın solumasını andırıyor kalbim. Kıskaçtayım. Duyduğum yalnızca kahkahalar. Dizlerim titriyor. Uçabilsem. Kanatlarım olsa yıldız kuyruklarından. Birdenbire kaburgalarımın parçalandığını duyuyorum. Her biri bir yerde kemiklerimin. Kıskaçtayım. Sonsuz bir karanlık. Çok şükür hücredeyim. Geçti her şey. Hazırlanmalıyım az sonra, avcumdaki sigarayla yarısı yanmış.

SON BİR GÜNÜN ŞİİRİ

—Oğluma—

Saat: karadağın üstünden karlı bir rüzgâr
Hovardaca serperken hüznüne sığınmış kalenin onurunu
Kelebek lambalarımızı karanlıktan saklayan
Suratına pencerelerimizin, sen çıplaktın oğlum
Belki bir gün dönümüydü, belki bir sevda türküsüydü uzunca
Yarıda kesilmiş, kulaklarımda hâlâ çınlayan tınısıyla.
Belki de bir kadındı —ya da anandı ağlayan—
Ah! bütün öyküler yeşil aktı ellerinde, o saat zaptiyaların
—Neden kırmızı deme, yeşil damlar bir halıya sözcükler —
Sonra ayaklarımı götürdüler, ellerimi, adımı,
Oysa kör karanlıklarda da taşıdım
Ardımızda bıraktığım yıldızların tadını.

Zaman: gece menekşeler takmıştı saçına
Cam kırıkları gibi parlıyordu yıldızlar,
Bir yanımda şehir, ekşi ve terli sokaklarıyla
Diğer yanımda buzlu dağlar yalamış kura
Bir çığlığın arkasından koşarcasına
Ya da kanat izleri düşmüştü belki kıvrımlarına suyun
Ben bir şiirin son dizelerini ısırırken dişlerimin arasında
Bir çiçeğin sapını çevirircesine dilimle
Sen boynu bükük bir sözcük gibi saplanıp kalbine.
Ah! unutma masallarda biz geldik bugünlereyi
Yosunlu su yeşili kalmış günlereyi
Bütün iklimlerin güzüne inat.

ŞİİR YAŞAR

Nemli toprak, küf, çürük tahta, insan nefesi kokusu
Güzel hakikatın, aşkın, açlığın, susuzluğun ve tütünsüzlüğün
Durmuyor bir su gibi yarının geçidi, bu günün akışkanlığı
Ağır hava bir zambağın açışını andırıyor odada

Türkülerin yaprağı açıyor Marki de Sade'ın sabrında

Kiremidin kırmızısı, tahtanın ışığı, ışığın kılıcı ve ağusu
Bir tek kıvılcımın içindeki nehirlerin ılgımı ve zakkum
Yalnızlığın o uzun tünelinde sanki camlaşan milyonlarca kum

Dayıyorum gözümü sızan ışığa demirden, topraktan, anılardan
Ay bir kız gibi soyunuk duruyor karşıda, dönüş yolunda
Dağlar gecenin eteğinde asansör gibi inip çıkıyor
Çatlıyor taş, çatlıyor ot, bakır tel, çelik halat
Yoldan bir iz geçiyor, gelişimin saralı izi
Senin gelişinin cemil, mahmut senin, bir başkasının da elbet

Evler beliriyor karşıda, sis içinde, güvenli, güvensiz
İçlerinde duvar saatleri, kilimler, yataklar ve bir
sır gibi duran sandıklar
Sokaklar bir karanfil göbeğinde çığlık atıyor
Bir at arabası geçiyor kıvrılmanın kadife yumuşağında
Bir çocuk geçiyor, ağzında yarım bir gülücüğün kırmızılığı
Sen cemil onu alıp mahmut'un yakasına takıyorsun
Ötede katlana katlana akıyor o an ovalar, toz toprak içinde
Dirseklerini suya dayıyor pencereler, derinleşiyor göğü su
Ağaçların bir ürpertide güvercin olup uçuyor soluğu

Eski bir kışla, kelepçelenmiş gün, su kovası,
jop, sessizlik
Duvarlarda kazınmış mevsimler, düşler,
korkulu bir geyik
Bunları düşünüyorum bir yokuşu çıkar gibi, bir ışığı
Saatler bir geleceği vuruyor, bir geçmişi, şimdiyi
Bunları yazıyorum ayrıcalıklı bir gül çiziyor
kalemim, bir dünyayı
Düşüncenin yapraklarını heykelliyor o an et ve kemik

Yirmisinde bir kız geliyor yanıma, çıplak, güzel
Sarınamıyorum, koruyamıyorum, bir kargıyla
delinmiş bedenim
Kanlı bir çeliği andırıyor et, devinen yüreğim
Şurdan burdan konuşuyoruz, bir kuş bir öyküyü uçuyor
Bir kol geliyor, bir el, bir kulak, bir başka dudak ve el
Salavat getiren bir köylü, sirke kokan ve kuşkulu
Biri bir düş çiziyor havaya, havadan üstümüze yağıyor ter
Toprak, toprağın elması, incir, nar, nardaki yıldızlar
Ve kar, o gecenin rahmini beyaza boyayan kar

Uzaktayım milyonlarca yıl sevgilinin teninden
Bir kuşatmada varidat, iznik, göğün mavisi, bir
lokma ekmek
Testideki su, avuçtaki sigara, yaprağın
yürekteki izi
Bir şey duruyor ama yüzümüzde, bir kuş
belki bir tren yolculuğu
Anılar nasıl çoğaltırsa bir kandilde yanan yağı ve gizi
Öyle çoğalıyor o

Kuş ve uzuyor tren yolculuğu
Biri bir türkü oluyor taze, sıcak bir türkü
Biri bir damla su, bir çifçinin dudağında
Bir başkası bir buz saçağı ahşap bir çatının sacında

Oysa son yaz gecesiydi şıpşak resimlerdeki gibi. Bir günü eskitiyordu pencerelerin gül boğumları yıldızların ve ayın gecenin göğsündeki ışığıyla. Bir kuğuyu sarınmıştı ışık beyaz boynuna. Bir demirci son defa sokup çıkarıyordu demiri suya. Bakkalın fingirdek kızı koşuşturuyordu eve sürüyerek terliklerini peşinden, elinde süt güğümü. Sen getirildin o sıra tütün ve ter kokuyordun, bir yaz akşamını yaşamak güzel diyordun, yaşıttın ölümle. Çağların tuncuna dayamıştın sırtını, köle pazarlarında alınıp satılmıştın, denizler geçmiştin bir şafağın kıvrımlarında, kürek mahkûmuydun, tükenip yok olmuştun, yeniden doğmuştun ışıkla ve görkemli gücüyle doğanın. Ateşin, toprağın ve bir de yasasıyla rüzgârların. Bir şiir açıyordu karanlığın yapraklarını gere gere, ŞİIR YAŞAR demiştin ve yaşamının türküsünü bize de söyletmiştin.

Şafak vakitleri ille şafak vakitleri
balkıyanda güneş, kanatlarında kuşların
düğmelerini cömertçe çözende gün
yakışanda alnım göğsüne dağların
bu sevda örer mi olur ipliklerini

Gülümsüyordun, bir ırmak fışkırıyordu gülücüğünden
Düş demiştin bir gelincik tarlasına dönüşmüştü düşlerin
Ve ölmek demiştin bir kapısı aralanmıştı yaşamın
Oysa görkemini kaybetmişti sonyaz, kül rengindeydi
Keyifsizdi güneş, susuz bir testi gibi
Bir tuhaf kokular vardı toprakta
Kemik kokusu, et kokusu, kan kokusu, çiçekler
Desenleri çürümüştü üstündeki kilimin
Uğurluyorlardı seni erkenci kuşlar
Kanatlarında mevsimin ilk kandili
Taptaze yağarken üstüne ilk kar

Kar yağıyordu yavaş yavaş üstümüze
Ve örüyordu seni de bir dantel gibi
Biriken acılara halkımın yüreğinde

Halkımın yüreğinde akıyor nehirler
Gülü işlercesine bir şafağın alnına

İNSAN YALNIZ VE SONSUZDUR

Merhaba. Alıştım
Karartan türkülere
Üstüme saçılan yağmalanmış güllere
Birdenbire ölmelere, koymaya soğuk taşlara
Yarin göğsüne koyar gibi, göğsümü.
Gün birikir burada/burada hasret birikir
Bin yıllık filizi yeşillenmeğe durur ağaçların
Rüzgârın alışılmış uğultusu ürperir her esişinde
Ve demirin demirle silinen pasıyla dillerde
Gök mavisini yeryüzüne indirmenin türküsü.

AŞKTIR SARAN HER YERİ

Kedi dar bir sokağa bakıyor
Güz denizi geçiyor bakışlarından
Bir ot bir ışığı titriyor gri
Martılar dolanıyor yanında
Virgülü andırıyor gözleri

Kedi üşüyor kasımpatları da
Devetabanı gövdesini eğiyor
Yanı başında oturan kızdan yana
Kızın düşünde kuşlar, bohçaları kanatlarında

Bulutlar taşıyor kız başka bir göğe
Anılarından... soluğunda sabah kokusu
Midyenin içinde dinlenen güneş soluğunda
Akşamın bir rıhtımla öpüşen dili gibi

Bakışları derinleşiyor kızın gece gibi
Bir balık gibi dalgayı yüzüyor bakışlarında
Bakışlarında bir kedi, bir deniz, devedikeni, akasyalar
Ve bir aşkı boydan boya geçen bulutlar

Aşktır saran her yeri yine
Zaman giyinirken gömleğini sonsuzluğun
Bir yangın tutuştururken bir başka yangını
Sorgulamada pencereden atılan
Bir şiir olsa da bir ömürden kıza kalan

BROY YAYINLARI

- ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI / I - MEŞRUTİYET; II - CUMHURİYET DÖNEMİ / Şükran Kurdakul / 15000 TL.
- ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI II (büyük boy) / 9000 TL.
- ÇİMEN YAPRAKLARI / Walt Whitman - Memet Fuat / 2000 TL.
- SONSUZ VE ÖBÜRÜ / Turgut Uyar / 3000 TL.
- UNUTULMUŞ YAZILAR / Memet Fuat 3500 TL.
- GIACOMO JOYCE / James Joyce - Zeynep Avcı / 1000 TL.
- SAHİCİ MUCİZELER / Max Jacob - Ülkü Tamer / 2000 TL.
- ŞİİR VE GERÇEKÇİLİK / Özdemir İnce / 2500 TL.
- ŞİİRİN YALNIZLIĞI / Mehmet H. Doğan / 3500 TL.
- TOPLANMIŞ SEVGİ ÖLÜLERİ / Hüseyin Alemdar / 1000 TL.
- YÜZLER VE ZARFLAR / Süha Tuğtepe / 1000 TL.
- UMARSIZ PENELOPE / Yannis Ritsos - Cevat Çapan / 2000 TL.
- TEMİZ YÜREKLE / Attila Jozsef - Kemal Özer / 2000 TL.
- NÂZIM'IN BİLİNMEYEN MEKTUPLARI / Şükran Kurdakul / 1000 TL.,
- NÂZIM / Aydın Aydemir (4. basım) / 4500 TL.
- HAYATBİLGİSİ / Özdemir İnce / 1500 TL.
- ÖĞLE RAKILARI / Mehmed Kemal (2. basım) / 1000 TL.
- ŞİLİ DUYARLIĞI / Seyyit Nezir (3. basım) / 1500 TL.
- YAŞAYAN BİR ŞİİR / Ataol Behramoğlu / 2500 TL.
- BİYOLOJİDE DİYALEKTİK YÖNTEM / I.T. Frolov - Yakup Şahan / 2500 TL
- SÜREKLİ BİR İLKBAHAR / Nurer Uğurlu / 2500 TL.
- JOHN ARDEN'DA BARIŞ VE ÖZGÜRLÜK / Fehmi Efe / 1000 TL.
- ŞİİRİN İLKELERİ / Salâh Birsel (4. basım) / 1500 TL.
- BAĞIMLI ŞİİR / Ali Cengizkan / 1000 TL.
- LALE SESİYDİLER VE YOKTULAR / Gülseli İnal / 1500 TL.
- DÜNYADA NELER OLUYOR / Aslan Başer Kafaoğlu / 3500 TL.
- ÇAĞIRIN GİDENLERİ / Müştak Erenus / 1500 TL.
- STOCKHOLM'DE MAVİ SAATLER / Özkan Mert / 1500 TL.
- ŞAFAKTA SUYDU EVLER - NÂZIM HİKMET ROMANYA'DA / Erem Melike Roman / 1500 TL.
- SİNEMADAN TİYATROYA MUHSİN ERTUĞRUL / Efdal Sevinçli / 4500 TL
- ŞİİR ÇÜNKÜ ŞİİR / Ramis Dara / 2500 TL.
- NE ÇOK ENKAZ / Ahmet Necdet / 1500 TL.
- ÖLÜLER DİYALOĞU / Veysel Çolak / 1500 TL.

- İNSANIN BEYAZ KOKUSUNDA / Seyyit Nezir / 1500 TL.
- BİR TUFAN SONRASI / Metin Cengiz / 1000 TL.
- SEN BENİ SEV / Salâh Birsel / 1500 TL.
- BİR ŞEFİN ÇOCUKLUĞU / Jean Paul Sartre / 1500 TL.
- AŞK SONELERİ / Pablo Neruda / 1500 TL.
- SONUNU ÇİZİYORUM / Mümin Parmaksız / 1000 TL.
- BROY ŞİİR DERGİSİ / 1. cilt / 7500 TL.
- BROY ŞİİR DERGİSİ / II. cilt / 10.000 TL.
- BROY ŞİİR DERGİSİ / Yıllık abone: 7500 TL. Altı aylık 4000 TL/Yurtdışı yıllık abone: 25 DM

İÇİNDEKİLER

BROY YAYINLARI: 39 • Broy Şiir Yayın Merkezi, Vilayet Han, 205, Cağaloğlu - İstanbul, 526 20 93 • Yönetim Müdürü: Emin Yılmaz • Yayın Yönetmeni: Nesrin Arman - Seyyit Nezir • Kapak Düzeni: HOY Ajans (Her Oylumda Yayın Ajansı) • Kapak Baskısı: Kent Basımevi, 528 08 15 • Dizgi: Kros Foto-Dizgi, 511 76 74 • Ofset Hazırlık: HOY Ajans • İç sayfa baskısı: Er-Tu Matbaası, 511 94 52 • Cilt: Bayrak Koll.Ş., 528 39 53

METİN CENGİZ

Bir Tufan Sonrası

Metin Cengiz'in saydam, demirden ağır; içlerine kendisini kattığı ve delicesine sevdiği kelimeleri var. Ama bir kelime şairi değil o. Zaman zaman doğaya yaslansa da çobanıl şiirler değil yazdıkları. Tarihe "özne" olan "insan"ı gözetip yüceltmesinin "öniçerik" olduğu kesin. Toplumsal hayatı, üretim ilişkilerini kavrayışın ilginç, yeni bir yolu olarak "nesnenin şairi" görünümüne bürünmesi, boş olan bu alanı doldurmaya yöneldiğini gösteriyor. Bu noktada, emeğine uzak düşürülmüş insanın, yabancılaşmanın "tragedyasını" araştırıyor. Bu doğrultuda, 1970'li yıllarda kendini biriktirmeye başlayan şiir, Metin Cengiz'de yeni bir bileşenine ulaşıyor. "Toprağa düşen tohum, merhaba" dedirten şiirler.

—VEYSEL ÇOLAK

Metin Cengiz, çoğu kez yapılanın tersine, ülkemiz ve dünya şiiri üstüne depoladığı bir birikimle yüklendi şiiri. Buna, politik eylemden hapisliğe, toplumsal olandan bireysel olana yaşanmış tragedyalar diyalektiğinin deneyim toplamı da eklenince, yüklenmenin derinliğine boyutlar taşıması gerekecektir. Nitekim yaşamın her yönünde kendini gösteren bir imge potansiyeli, şiire dönüştürülmeye hazır bir ortamdır şair için. Sorun bundan sonra başlıyor: Ustalık ve acemiliğin sürekli çatışmasının üstesinden gelebilen bir şiir işçiliği. Şiirin son dizesinde bile arayıştan usanmayan bir işçilik. Buna, Metin Cengiz'in şiirinde, giderek daha ağır bir sorumluluk düzeyinde tanık oluyoruz. Aşktan direnmeye yayılan bir imge potansiyelinden, bireyi durmaksızın yeniden ve eylem sürecinde üretişin işçiliği.

—SEYYİT NEZİR

1000 TL (KDV dahil)